

Căpitanul Grigore Brâncuși, R.U.I.C. și extraordinara rescriere a istoriei românilor

Dan Gr.Pupăză, Ion Popescu-Brădiceni,

Am pe masa de lucru, din ionaica-mi bibliotecă, un dosar de urmărire, interogare și anchetare a R.U.I.C., al cărei principal promotor a fost căpitanul Grigore Brâncuși, din Peștișanii Gorjului, și din neamul Brâncușilor.

Mi l-a încredințat profesorul Dan Gr.Pupăză, un neobosit cercetător în arhivele Bucureștilor și Târgu-Jiu-lui, mereu fascinat de marile adevăruri ale istoriei noastre arestate, interzise, truate etc.

Dintr-o declarație din 21 noiembrie 1951, aflăm că Grigore Brâncuși fusese căpitan de grăniceri și că în clipa respectivei declarații era deja arestat. Documentul face vorbire despre scrisoarea „Distruge după ce citești”, scrisă în aprilie-mai 1950 în două exemplare, cu un conținut de «directivă» a mișcării de eliberare a României de sub jugul sovietico-stalinist. Mai indică drept colaborator de nădejde pe învățătorul Alexandru Stoichițescu, pe care-l vizitase, de Paști, în 1949.

Intenția mea are un vădit caracter restaurator și recuperator, în numele unui eroism cotidian dar brav, al unor idei excepționale, așa cum se desprind ele, de pildă, din «manifestul Distruge după ce citești!». Citațiunea militează pentru retrezirea adormitelor sentimente de mândrie națională, pentru renașterea dragostei de țară și a credinței în Dumnezeu. Acest accent revendicativ-revoluționar era conștient pus ca să se contribuie, într-o oarecare măsură, la câștigarea marelui proces al neamului.

Primiseră citații funcționarii de la securitate, milițienii, profesorii, învățătorii, comandantul Școale superioare de război, Academia R.S.R., Facultatea de Drept, președintele Consiliului de Miniștri. Nucleul ideologic al acestora era solidaritatea patriotică și cultivarea dorinței de luptă pentru salvare. Obiectivul ei era – citez din documentul „Distruge după ce citești!” – „construirea unui comitet de strângerea fondurilor prin contribuții lunare” cu scopul pragmatic „pentru procurarea unei mașini de scris, ușor transportabilă, foiță de mașină, plicuri și mărci poștale, rezervându-se în același timp o mică cotă pentru ștafete și încărcarea acumulatorilor (nu mai mult de 1000 lei (una mie) lunar)”.

Același Sandu (Alexandru Stoichițescu) era însărcinat să înființeze un nucleu de organizație în Târgu-Jiu sau să dibuie modalitatea cea mai potrivită pentru răspândirea manifestelor printre muncitori de la Sadu și de la întreprinderile din Târgu-Jiu. De asemenea să decidă ce poate oferi organizației R.U.I.C. (Români Uniți Împotriva Comunismului) din materialele de scris pe care eventual le-a mai salvat.

R.U.I.C. urmărea formarea legăturilor prin propagandă de la om la om. În mesajul către milițieni – și ei tot fii de țărani, oameni cu dragoste de glia străbună și de Dumnezeu – se subliniază împrejurările grele ce apasă neamul și au silit – citez „pe o parte din fiii acestui neam să intre în slujba aceluia care este dușman părinților noștri și lui Dumnezeu”.

Într-un limbaj, având drept model „proclamațiile” lui Tudor Vladimirescu, mesajul către milițieni are calitățile unui document de istorie de preț care ar trebui teaurizat. În el este denunțat comunismul ca dușman neîmpăcat al părinților, fiindcă urmărește în felurite chipuri să le distrugă avutul, răpindu-le prin silire tot ceea ce au agonisit prin muncă grea ei și înaintașii lor: pământul, casele, lucrurile din casă, vitele, uneltele de muncă, într-un cuvânt tot. „Comunismul – citez – este deopotrivă dușmanul neîmpăcat al lui Dumnezeu, fiindcă prin propaganda sa șireată, murdară și nerușinată, stăruiește să ne lipsească nu numai de bunurile pământești, ci și pe cele sufletești smulgându-ne credința în Dumnezeu spre a ne trece astfel trup și suflet de stăpânirea bestiei roșii”, al cărei bârlog este în Kremlin. Această fiară luase chipul Diviziei Tudor Vladimirescu și al unui alt grup mic de trădători și avea – citez – „privirea grea și șireată, și labele prea mânjite de sânge omenesc și mulți ne-am ferit din calea ei sfātuind și pe ceilalți să fie mereu cu ochii în patru că fiara este dedată la sânge și prădăciune.”

Ce idee perversă și pe stalinști: să-și bată joc de simbolul Gorjului revoluționar: eroul Tudor Vladimirescu! Impresionantul „mesaj către națiune” dă pe față pe puii bestiei staliniste, spusele bestiei sovietice „despre tot felul de fericiri”(?!), încât – citez – „nimeni dintre ceilalți din ograda nu au mai putut spune nimic afară de laude despre bestie căci pe loc era sfâșiat de pui și bestia se bucura și-i întărâta.” Dezvăluie apoi șiretlicuri și ispite cu care „ceata bestiei caută mereu a se mări păcălind pe-ai noștri prin tot felul de șiretlicuri și ispite; și această ceată, fiind slugă plecată, ascultătoare, începe a împlini cu sârg poftele bestiei. Ea seamănă pretutindeni teroarea și dezordinea, jafurile și crimele se țin lanț și lumea se înspăimântă. Bestia se bucură spunând că România calcă cu pași siguri pe drumul democrației și independenței sale naționale, dar de fapt armata este dezorganizată, poliția aproape desființată, administrația publică – un simulacru, întreaga armată a țării se prăbușește, însă bestia nu are încă bine ceata înjghebată și începe teribila prădăciune și jaful prin toată ograda zicând că-și caută ce s-a luat de la ei, tot gardul dinspre răsărit și colțul de nord.” Este vorba exact de Basarabia și de Bucovina.

După armată, se prăbușește marea proprietate, pământurile sunt luate de la țărani cu diplome semnate de însuși Primul Ministru dr. Petru Groza, ca apoi să li se ia înapoi intrând în stăpânirea statului nu numai pământul, ci și omul ca rob într-o născocire drăcească, colhozul (G.A.C., ulterior C.A.P. – n.m.).

Tot felul de înjghebări șirete (Front patriotic, Apărare patriotică, Femei antifasciste, F.N.P., Partidul Plugarilor) i-au înșelat pe cei de bună-credință, au falsificat „alegerile libere” și chiar și denumirea țării în Republica Populară România, în care citez „marii noștri oameni politici” fuseseră arestați și omorâți în închisori. Iar bestia se înfură „la vederea jurnalelor ce vorbesc despre cinste, omenie, adevăr, dreptate, credință în Dumnezeu, iubire de aproape, despre aspirațiile curate ale neamului nostru”. Și criminala bestie sovietică cere haitei nemernicite să suprimă aceste tradiționale trăiri „sentimentale”. Astfel ziare precum „Liberalul” și „Dreptatea” au fost suprimate iar „capii” acestora executați, fiind învinuiți de „mentalitate burgheză învechită și decadentă”. Iar la conducerea țării,

aflată sub ocupație sovietică, au fost instalați străinii („mânca-le-ar inima câinii” – cum zis-a Eminescu în veac – n.m.), adevărații oameni mari fugăriți, închiși, omorâți cu o cruzime fără precedent. „Condițiunile de trai ale muncitorilor sunt neconținut reduse, iar orele de muncă cresc mereu, antrenată de criminalul joc al întrecerilor socialiste și depășirilor de normă. Țăranul este tratat cu o batjocură revoltătoare și silit să treacă la „colhoz””. „Acest regim zdrobitor de propagandă mincinoasă, crimă și jaf – indică Manifestul către milițieni – poartă în adevăr de grijă muncitorului și țăranului pe care zice că-i reprezintă; nu (nu-i reprezintă deloc – n.m.), ci îi folosesc numai fiind uneltele cele mai numeroase și cele mai puternice cu care bestia apocaliptică speră să câștige stăpânirea întregului pământ, întru fericirea adevăraților ei pui aflați în spurcatul bârlog din U.R.S.S. Muncitorii sunt numai, o unealtă, deoarece când bestia a avut nevoie de ei, ca să ne subjuge pe ceilalți, îi plătea cu salarii foarte mici, la manifestații, iar astăzi când lucrează din greu de dimineața până seara primesc un salariu de mizerie și sunt tratați cu multă asprime”. Țăranii sunt și ei tot o unealtă, dar mai mult a izolării până ce le va veni, și lor, rândul definitiv. (Vezi imposibilul roman, prost și lichelist, mârșav, și manipulator „Mitrea Cocor” al lui Mihail Sadoveanu – n.m., I.P.B.).

În cele din urmă, milițienii sunt avertizați sec, în termeni categorici, că, în ceea ce-i privește pe ei, partizanii au primit instrucțiuni categorice să nu-i atace, dar se vor apăra cu prețul vieții de vor fi siliți. Li se arată spre a se autodezmetici că dușmanul le-a creat avantaje trecătoare pentru a-l ajuta la împlinirea scopurilor lui criminale și sunt consiliați de către R.U.I.C. să fie înțelepți și să se întoarcă împotriva lui, contribuind fiecare după putere la salvarea neamului din grea robie, cea sovietico-stalinistă.

Finalul extraordinarului document, elaborat de Organizația D.16, este apoteotic: „Repetăm: nu uitați nici un moment că ne sunteți frați de care dușmanul nostru comun ne-a despărțit prin diferite viclesuguri – noi printre fiarele munților și hățșurilor, voi printre fiarele bestiei roșii din Kremlin – și voi și noi ca și întregul neam românesc suntem în pericol. Doar înțelegerea, unirea și credința în Dumnezeu ne vor salva! Fiți înțelepți!”

Dintr-o „Declarație 044” a lui Gheorghe I. Dincu, din 26 ianuarie 1952, de 44 ani, de profesie plugar, cu 4 clase primare, tismănean din Topești, aflăm că respectivul țăran, de o moralitate incredibilă (iată-i drept argument depoziția: „tot timpul cât au stat la conacul meu nu i-am divulgat la nimeni”) i-a găzduit pe Grigore Brâncuși și Gheorghe Martău la conacul său din punctul Gruicul Mare unde se găsea cu oile în timpul iernii la nutreț. Cei doi – extrag din declarație – „erau înarmați cu pistoale automate și purtau în spate câte o raniță, iar Brâncuși Grigore purta barbă mare. A doua noapte au plecat cu tot bagajul și au venit peste două sau trei nopți, înapoi la conac cu ranițele pline cu alimente și cu un aparat de radio pe care l-au instalat la conac și l-au pus în funcțiune.” Pe Brâncuși Grigore – își amintea bietul Gheorghe I. Dincu, de altfel un bărbat de o înaltă și de necorupt etică – l-a văzut citind cărți pe care le adusese în raniță. Pe el l-a sfătuit să nu spună la nimeni că ei doi sunt acolo. Iar el nu i-a spus la nimeni. A dormit cu ei într-un pat, până în ziua de 10 mai 1951, când au fost arestați chiar la conac.

Din „Declarația 198-200 Rădoi”, din 4 octombrie 1951, disloc, spre nemuritoare aducere-aminte, numele altui membru al R.U.I.C., Constantin Tabacu, din Hobița – Peștișani, învățător, inspectat, în primăvara lui 1946, de Ioan N.Rădoi, care și el fusese arestat pe 29 septembrie 1945 ca fost P.N.L.-ist (recrutase în Arcani, între 1944-1945, 49 membri pentru P.N.L.), trecându-se imediat la P.S.D. și rămânând strecurat în P.M.R. Pe Constantin Tabacu îl avusese ca prieten din 1942 căci făcuseră armata împreună, până în 1950. Apoi, o disloc și pe sora lui Grigore Brâncuși, din acel timp, Polina Sârbulescu, care în toamna anului 1950 îi dusesese un car cu un sac cu cereale în el fratelui, în munți.

Iar D.Pirici din Arcani, de la care Ioan N.Rădoi cumpărase în toamna anului 1950 câteva duble de grâu, pentru aceeași cauză (R.U.I.C. – n.m.), un simplu hamal la București, locuind pe ulița care începea de la Petcu spre stânga cum vii dinspre centrul satului, și el a fost luat în colimator.

Lui Ioan N.Rădoi i se percheziționase domiciliul în 29.09.1951 și i se confiscaseră: lista cu cei 49 membri înscriși de el în P.N.L. în octombrie 1944, toți arcăneni bravi și liberi, și broșura „România mea” de Victor Valeriu Martinescu, editată de Comitetul de presă și propagandă al P.N.L., având prețul de 1000 (una mie) lei, pe care o posedase de la alegerile din 1946, când fusese președinte al Secției de Votare Câmpofeni, alegeri, să nu uit totuși, grobian truate/ măsluite de odiosul Dr. Petru Groza.

„Extras din Manifestul-Program întocmit de către Comitetul de Eliberare” este scris de Grigore Brâncuși în vara lui 1950 cu scopul de a-l trimite la un om de încredere, care să aprecieze măsurile de organizare subversivă, cu un creion chimic. Din el, istoricii iau cunoștință că în capitală funcționa deja Consiliul Suprem de Eliberare Națională și că în fiecare județ, în capitala-reședință se va constitui câte un Consiliu de Eliberare Județean. Misiunea acestuia: salvarea neamului românesc din robia comunistă bolșevică prin întărirea Frontului antibolșevic, care să pună în acțiune toate energiile disponibile, menite „să înfrunte și să nimicească bestia apocaliptică și toate sălbăticiunile la care a dat naștere”.

România dă senzația de stat ocupat și astăzi, exact ca pe vremea căpitanului Grigore Brâncuși. Același Manifest-program, către români, îi avertizează pe cetățeni că „urgia ce s-a abătut asupra noastră este mai cruntă decât asuprirea fanariotă” și mai sălbatică decât „năvălirile barbare” și că „întreaga ființă a neamului este prada unor procedee străine de suprimare lentă”. „Narcotice asiatice ne sunt administrate sub etichete amăgitoare – evaluează starea de lucruri reală ci nu pe cea manipuloare de naivități stupide documentul-sursă – spre a ne adormi conștiința și a ne transforma într-o hoardă gata oricând a săvârși orice la comanda scamatorilor asasini din Kremlin”. Fiecare Centru de Eliberare Județean fusese însărcinat să întocmească și să distribuie manifestele în care se vor trata de preferință următoarele subiecte: cu scopul de a le soluționa urgent și de a-i pedepsi pe răufăcători și de a repara nedreptățile și crimele comise de cotropitorii comuniști.

Acest Consiliu revendica drepturile poporului român asupra Basarabiei și Bucovinei, drepturile fundamentale ale omului spre a fi respectate și recomanda

membrilor spiritul de sacrificiu – condiție esențială pentru realizarea marilor înfăptuiri istorice și păstrarea secretului (pentru care juraseră în fața preotului care le dădea binecuvântarea) organizației R.U.I.C. ca să fie evitate nenorocirile pe care le-ar cauza indiscrețiunile.

Organizația R.U.I.C. avea un Comandament Militar Județean cu următoarele misiuni:

„- *Împărțirea orașului în sectoare (cel mai mult patru sectoare) și sectoarele în cartiere (cel mult patru cartiere de fiecare sector);*

- *Organizarea grupurilor de comandă de sector și cartier, în funcție de misiunea ce le revine și disponibilul de personal corespunzător;*

- *Organizarea grupelor speciale, care au următoarele misiuni: dezorganizarea comunicațiilor (telefoane, telegrafie, poștă); dezorganizarea transporturilor (feroase, rutiere și aeriene); atacarea sediului central al Partidului Comunist; înlocuirea funcționarilor administrativ de decizie; numărul, organizarea și decontarea acestor grupe constituie o preocupare de prim ordin a Comandamentului, conducerea lor se încredințează specialiștilor (foști ofițeri, subofițeri și la nevoie chiar grade inferioare care au satisfăcut serviciul militar în unități de geniu, de pionieri, sau au primit o instrucție adecvată în cadrul altor unități);*

- *Organizarea echipelor de infanterie, înlăturătorul unităților și formațiunilor din garnizoană, folosindu-se de ofițerii, subofițerii și trupa activă ostili regimului. Se menționează că elementele capabile și devotate cauzei românești sunt cu prisosință și că este necesar doar o voință superioară care să le grupeze și care să le îndrume.*

Teoria acestor echipe este de 2 oameni și au următoarele misiuni:

- *propagarea dorinței de eliberare de sub jugul comunist;*

- *trezirea și menținerea la un grad înalt a sentimentului național;*

- *dezorganizarea birourilor și serviciilor;*

- *defectarea sistematică a centralei telefonice și telefoanelor interioare;*

- *boicotarea personalului din serviciul E.C.P.*

În ceea ce privește organizarea interioară a cartierelor, acestea se compun din mai multe grupe (minimum șase) corespunzătoare străzilor sau porțiunilor delimitate cu precizie. Fiecare grupă se compune din: un comandant și șase oameni constituiți în două echipe a câte doi oameni și un șef, grupați în principiu pe grade de rudenie sau strânsă prietenie. Pe baza acestor norme Comandamentele de cartier organizează în detaliu cartierele lor folosind la maximum ofițerii și subofițerii deblocați, pensionari, și chiar invalizii.

Comandamentele militare execută prin sectoarele și cartierele în subordine următoarele misiuni imperative:

- *distrugerea în interiorul orașului a elementelor străine venite în afară pentru susținerea actualului regim. Distrugerea se va căuta a se obține mai ales prin atacuri date prin surprindere asupra posturilor de comandă;*

- *distrugerea serviciilor de transporturi inamice în cazul când acestea ar duce operațiuni militare pe teritoriul nostru.*

În cazul când ar interveni armata democrată se va răspunde prin demonstrații masive de stradă, la care vor lua parte întreaga populație inclusiv bătrânii și femeile.

Acolo unde există depozite de munițiuni și armament precum și depozite de cereale sau alimente, comandamentele militare vor organiza prin comandamentele de sectoare unități speciale, care vor acționa la ordinul, special al Consiliului deliberativ transmis prin Comandamentul Militar Județean.

Dotarea cu armament și alte mijloace de luptă revine deocamdată fiecărei formațiuni. Comandanții de grupe se vor îngriji ca fiecare om să-și procure o armă oarecare, fie chiar topor sau cuțit.

Organizarea va fi complectă dotare când se va putea, dar formațiunile trebuie să conteze pe ceea ce pot să-și procure singure.

În afara îndatoririlor enumerate mai sus, Comandamentele Militare Județene coordonează și îndrumază Comandamentele Militare de plasă, care se organizează în cartiere, grupe și echipe așa cum s-a prevăzut mai sus.

Încadrarea Comandamentului Militar de plasă se fixează de către Președintele Consiliului respectiv în unire cu Comandamentul Militar desemnat de acestea dintre membrii consiliului. Se va acorda o atenție deosebită încadrării comenzilor de cartiere cu personalul corespunzător. Aceste încadrări se vor face conform instrucțiunilor ce se vor da de către comandamentul militar județean. Pe lângă comandamentul militar de plasă funcționează o grupă specială cu misiunea prevăzută la pagina 4 punctul b) aliniatul 3. În ceea ce privește misiunea cartierelor a se vedea pagina 5 aliniatele 3, 4, 5 și 6.

Comandamentele militare comunale se organizează după normele prevăzute mai sus sub îndrumarea Comandamentului Militar de plasă, care la rândul-i activează conform instrucțiunilor date de Comandamentul Militar Județean. Efectivul unui cartier comunal se fixează la 32 oameni (4 grupe și patru agenții) numărul cartierelor este în funcție de disponibilul de personal.

Comandamentul Militar sătesc organizează o cohortă și o echipă specială (tare de trei oameni) cu misiunea prevăzută la pagina 4 punctul b) aliniatul 3. Efectivul cohortei este în funcție de numărul grupelor ce se pot constitui în cătunul respectiv. Comanda cohortei o are comandamentul militar sătesc. Misiunea cohortei este identică cu a cartierului. Organizarea cohortelor se face sub îndrumarea Comandamentului Militar sătesc.

Comandamentul Militar Județean, care este răspunzător de întreaga organizare militară a Județului, vor instrui pe comandanții militari de plasă în așa fel ca aceștia să fie în măsură a-și organiza reședințele de plasă și să îndrumeze organizarea comunelor dând instrucțiuni precise și clare comandamentelor comunale. Să se facă controlul spre a se convinge de executarea ordinelor și instrucțiunilor date.

Legăturile între Comandamente se realizează prin personalul Comandamentelor de jos în sus și de sus în jos, după cum nevoia cere, ce pot folosi și oameni de legătură dar numai dintre aceia care intră în compunerea consiliilor de eliberare. Legăturile în interiorul Comandamentului și formațiunilor se

realizează prin contact personal iar agenții nu se vor folosi decât de cazuri extreme.

c) Comitetele Administrative

Funcționează numai în cadrul Consiliilor de Eliberare, Județene și Regional, și au ca misiune achiziționarea de fonduri prin contribuțiuni benevole. Fondurile se întrebuițează exclusiv la procurarea materialelor de propagandă, la procurarea unor materiale necesare grupelor speciale precum și la transportul ștafetelor, repartizarea fondurilor în cadrul prescripțiunii se hotărăște de către consiliul deliberativ funcție de nevoi.

6. PRESCRIȚIUNI

În actuala situație, Consiliul de Eliberare Județean, constituie adevăratul centru al mișcării de eliberare, calitatea se determină după modul de funcționare al tuturor organelor în subordine. Să se caute a se prevedea toate ipotezele posibile cu măsurile respective de soluționare.

Să nu se ia măsuri pripite, nestudiate îndeajuns și fiecare element al oricărei formațiuni trebuie stimulat pentru a participa la acțiune cu maximum de randament.

Organizarea prevăzută mai sus va trebui să fie complet terminată cel mai târziu până la data de 10 martie 1951, însă organizarea Consiliului de Eliberare Județean, trebuie să fie realizată cel mai târziu până la 28 octombrie 1950, când Consiliul intră efectiv în funcțiune.

Să nu se chibzuiască mai mult decât este strict necesar.

Eliberarea noastră este aproape, să ne străduim a o cuceri, căci numai prin străduire neprecupețită o vom binemerita și va fi durabilă.”

